

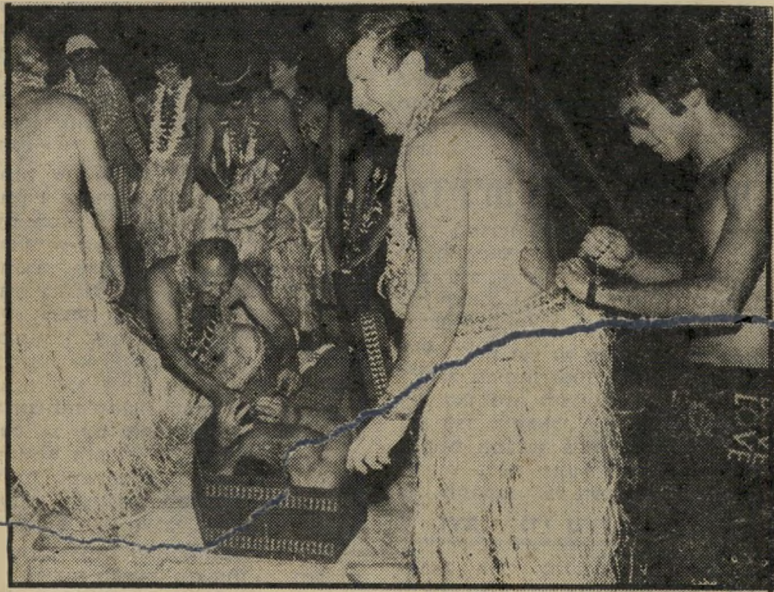
התשובה בחלקה השני של פואמת אטינגר : אל תספרו בנת / אל תגלו בחזות אשקלון / כי מים יש כבר בכפר של רפי נלסון. / אז תעלונה בנות אילת / אז תשרנה בנות העם. / מה לי ויסקי, מה לי בירה? / תנו לי מים ואשירה! ושירי המים מתגלגל למרחוק / ושירי המים מעלה חיוך וצחוק / שירת המים תסחרר ותפוצץ / כי אין אלה מים כדי להתרחץ / אלה פשוט מים, בלי סיבה, אבל / איש עוד לא בטוח שצריך אותם בכלל. / אך מים אלה פה יפרו את העממה / וינשקו את אמא, אמא אדמה. במרחבי הכפר נטע שתילים לאט / שדרות רפי נלסון באילת. / והשתילים הרכים יצמחו להם כבר / ויהיו לרפי נלסון בולוואר. / ונערים שזופי-מבט אשר יבואו לאילת / וחתיכות שזופות-חזה ותכסנה במראה הזה / ובין עצי-היער ביום ובליל / תפרחנה אהבות בארץ-ישראל. / האהבות באילת יולידו דור חדש מאד / דור שישרי, דור שירקוד / וכפי שאמר המעורר לעמו, / המשרור הדגול ששכחנו מה שמו:

אם בסדום לא מצאו צדיק אחד כמעט / היו צריכים לרדת לרפי נלסון לאילת. ואחרי שהסתיימה החגיגה ואחרוני ה- חוגגים טסו בחזרה לתל-אביב, מספרים שגם אנשי מקורות הגיעו לכפר של נלסון. הם באו לסגור את המים. כי מרוב שמחה שכח רפי נלסון לשלם עבורם. ואולי זאת רק אגדה, כמו כל ה- מקום הזה.

- כדי להשתתף בטכס המוזר שהתקיים בכפר האפריקאי של רפי נלסון

הליווייה לעצבות

ארון-המתים שנישא על כתפי יקירי העיר אילת ונכבדיה, לקול מיצה- לות המוני החוגגים, סימל את סופה של העצבות ואת קבורתה. אפילו העצבות עצמה (למטה) קפצה לבסוף מתוך ארון-המתים מתפקעת מצחוק.

אם לכפר של רפי לא הגיעו מים? / ואנשים נשאו מבט אל השמיים: / מדוע אין בכפר של רפי מים? / ואנשים הביטו לשממה / ואנשים כימטט גוועו שם בצמא: / האל הטוב, הן בשבילך הרי זה כלום / אז שלח צינור של מים — אפילו בתשלום.

כ אשר הירדהו חרוזים אלה של עמוס אטינגר בין צוקי ההרים ש- מדרום לאילת, האירו זרקורים את כפר סוכות הקס שלמרגלות ההרים. זיקוקין

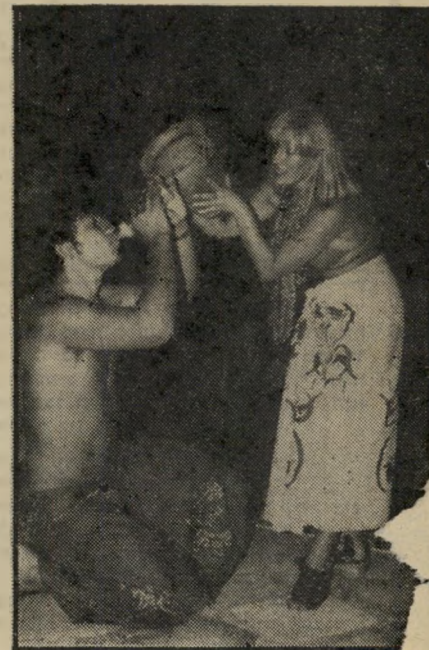
נורו לחלל הלילה וספינת כיבויה אש, שעגנה סמוך לחוף, התיזה סילוני מים אלי-על. נערות בחצאיות-קש וחזיות ביקיני הת- גועעו לקצב צלילים סוחפים ומאות האני- שים שצפו על החוף בחיזיון הלילי האיר- קולי פרצו בתשואות, נישקו איש את רעייתו וצהלו במצהלות גיל כילדים. ה- חגיגה היתה בעיצומה.

אילו היו מגלים נפט באילת, ספק אם היתה נערכת שם חגיגה כמו זו שנערכה בה השבוע לרגל סיום הנחת קו צינור המים ל"כפר" של רפי נלסון. פתאום הסתבר כי רוח חלוצית החלה נושבת שוב בעם ומאות אנשים היו מוכנים לשלם כמה מאות ל"י טבין ותקילין כדי לטוס לאילת לכמה שעות בסוף השבוע האחרון ולקחת חלק בשמחה.

וכך, התערבו אותו לילה יקירי אילת עם נכבדי ירושלים, אצילי רמת-השרון עם הפרולטריון של צפון תל-אביב, כדי לחזות בטכס המשעשע והעליו, שמאו שמחת בית- השואבה אולי לא היה כמותו, להוציא את חגיגות זכייתה של מכבי תל-אביב באליפות אירופה בכדורסל.

ראש-העיר אילת, גדי כץ, ומנהל רשות מרחב שלמה, ראובן אלוני, מצצו מים מבקבוקים מכוס פיטמות. נערי-שעשועים ונערות-זוהר הקשיבו מרותקים למסכת ה- מדוקלמת בנוסח חגיגות קק"ל וכאשר עבר בין החוגגים מסע הליווייה עליו, דמה לא רק הכפר, אלא גם קהל החוגגים שבו לשבת אפריקאי פרימיטיבי, שזרם של מים נותן לו סיבה טובה לשמוח.

כאשר נקברה העצבות סופית פרצה ה- שמחה וסחפה. יין וסודה נשפכו כמו מים. מתוך סירים ענקיים חולקו לחוגגים מעדני מיטבח סיניים וערימות של צ'ולנט בשפע. מי שלא סבא או זלל, היה עסוק בחיזורים או בריקודים, שכן הדבר האחרון שהיה חסר בממד החגיגי הזה היו החתיכות.

כד של מים ובקבוק עם מוצץ. ב- מסכת המדוקלמת שהוצגה בחיזיון אור- קולי מרהיב אשר שימש רק פתיחה לחגי- גות שיחחת בית-השואבה האילתית.

